

efter den 28. september, når danskerne har stemt om euroen.

Mimi Jakobsen (CD):

Jeg vil gerne takke begge ministre for redegørelserne og rette en lille ekstra, varm tak til udenrigsministeren for et behjertet forsøg på at få denne debat sat på sporet igen.

Jeg begriber ikke, hvordan det endnu en gang kan lykkes mindretallene ude på begge fløje at få alle os andre til at beskæftige os med formaliteter, spådomme, skræmmebilleder og alt muligt andet end det, det drejer sig om, og jeg beder om, at vi sammen foretager en selv-ransagelse og siger: Nu må det være slut! Der må være mulighed for her i Folketinget, at vi kan beskæftige os med det, som dette konvent faktisk beskæftiger sig med, nemlig en lang række grundlæggende rettigheder.

Man kan bestemt have forskellige synspunkter, hvilket referaterne fra konventet jo klart viser. Der er ting, katolikkerne er uenige i, fordi de har noget at gøre med abortlovgivningen og med, hvad man forstår ved respekt for familien, respekt for privatliv, respekt for integritet osv. osv. – hele det etiske kompleks af spørgsmål. Men det er der ikke én, der interesserer sig for i denne Folketingssal. Det afholder vore udmærkede danske repræsentanter konferencer med ngo'erne om, og de interesserer sig for det og kan bryde ind og sige: Det her synes vi skal med, og her skulle vi gerne, osv.

Tænk, hvis Folketinget i dag havde brugt debatten på at give vore udmærkede repræsentanter og regeringens repræsentant nogle antydninger af, hvad vi egentlig synes om de synspunkter, der er oppe i konventet. Men det har der ikke været ét ord om. Nej, det drejer sig som sædvanlig om magtbrynde eller undergravning af EF-Domstolens autoritet, eller hvad den skjulte dagsorden nu er, og derfor er det lykkedes at få EU-debatten til at køre fuldstændig elitært. Ingen interesserer sig for den, og det kan jeg godt forstå, for det er en dødssyg teknisk debat, hvor vi alle sammen gynger med på de ligegyldige skræmmebilleder, som vi har set og hørt om i 26 år.

For CD er det ganske naturligt, at EU beskæftiger sig med dette store og grundlæggende tema, som frihedsrettighederne er, for alle de kampe, der har rullet, alle de bølger, der har rullet over Europa i tre århundreder – startende i 1700-tallet og videre i 1800-tallet og 1900-tallet, har påvirket hinanden. Vi påvirkede hinan-

den alle sammen, vi skrev af efter hinanden. Franskmændene startede en bølge, tyskerne startede en bølge i 1850'erne, som drog frem i både Øst- og Vesteuropa, hvor befolkningerne rejste sig, og det førte os frem mod det Europa, vi har i dag.

Alle disse rettigheder blev groft undertrykt undervejs – det skal guderne vide – og derfor skal EU som det vigtigste beslutningsorgan i Europa i dag naturligvis om ikke andet give et lysende signal. Før i tiden prøvede Europa at sende signaler til omverdenen ved at erobre kolonier rundt omkring, hvor de stort set undertrykte alle de frihedsrettigheder, de kom og prøvede at praktisere andre folkeslag på. Det var ikke nogen flatterende måde at udbrede budskabet på, men i dag har EU en helt anden chance, som udenrigsministeren ganske rigtigt sagde – ikke alene over for ansøger- og kandidatlandene, men også langt videre ud i verden: Her er dette gamle, frihedselskende Europa, der har lidt så meget, men som ikke desto mindre har et fælles kulturgrundlag på begge sider af eventuelle midlertidige jerntæpper. Det signal må og skal gives, og derfor må jeg også sige til udenrigsministeren, at jeg håber, vi på et senere tidspunkt kan få lejlighed til at drøfte alle de spændende emner, der drøftes i dette konvent.

Jeg ser også med stor spænding frem til spørgsmålet om de sociale og økonomiske rettigheder: Hvad bliver det for noget? Det bliver ikke nogen nem omgang, det ved vi alle sammen, og hvordan skal vi i virkeligheden forholde os til det? Nu skal vi prøve at drøfte, hvordan vi overfører nogle af disse rettigheder til danske forhold.

Der har i den senere tid været mange eksempler i pressen på, at danske borgeres sociale rettigheder faktisk bliver trådt under fode, hvis der ikke lige er flere bevillinger til handicapbiler eller sådan noget. Jeg nævner det bare som et eksempel, men det må da give os alle sammen nogle indholdsdiskussioner at tænke på – ikke bare internationalt, men også her i vores eget land. Venstre har for nylig været ude og tale om minimumsrettigheder og -værdier på det sociale område, men det er ikke noget, vi behøver at blive enige om i dag. Men det er da væsentlige diskussioner, og så sidder vi alligevel her med alt det pjat og pjank og lader os diktere af nogle skræmmebilleder.

Jeg kan godt forstå, at venstrefløjen har det svært i denne diskussion. Det må være svært at sige, at alle de principper, som folk har kæmpet